

Aquest 8 de març abordem la sobrerepresentació de les dones en la precarietat, la **feminització de la pobresa**. Creuat el primer quart del segle XXI, les dades reflecteixen que a Catalunya prop d'un milió de dones estem en risc de pobresa o exclusió social, a la vegada que només l'impacte econòmic de les cures informals (gratuïtes) a persones grans a Catalunya s'estima en 10.105 milions d'euros anuals, la qual cosa equival al 4,1% del PIB català.

Les desigualtats de gènere, de classe o origen principalment, basteixen un pol de precarietat que ens aboca a la pobresa. Denunciem que aquestes desigualtats són fruit d'un sistema que continua perpetuant la divisió sexual del treball, invisibilitzant les cures i limitant els drets i les oportunitats de les dones en totes les esferes de la vida.

Denunciem així mateix, que les polítiques públiques feministes actuals, més enllà de l'efecte formal, no són efectives per erradicar la bretxa salarial, no aturen les violències masclistes, ni fan front a l'explotació que el capital exerceix sobre les dones de la classe treballadora.

Les mesures de conciliació estan dissenyades perquè ens hi acollim les dones, amb els costos sociolaborals i salarials que això comporta. No hi ha mesures de corresponsabilitat efectives que abastin tota l'etapa laboral i que no vagin a càrrec dels treballadors. Tot plegat perpetua una bretxa que s'agreuja quan ens jubilem afectant la pensió. La mercantilització dels serveis públics bàsics

vulnera els drets de les persones a ser cuidades i les dones continuem assumint aquestes cures i pagant-ne els costos.

La violència masclista no comença ni acaba amb la violència física. El control econòmic dins les relacions és una forma de dominació silenciada que condemna moltes dones a la dependència i dificulta la seva sortida de situacions d'abús. Una dona sense ingressos propis, amb una carrera laboral fragmentada per les cures i sense accés a un habitatge, no és lliure.

Les dones migrants pateixen una acumulació de vulnerabilitats que no podem invisibilitzar. Treballen sovint en l'economia submergida, sense contracte ni cotització, en sectors com les cures domiciliàries o el treball de la llar, que l'Estat ha trigat dècades a regular i que encara avui resten en una situació de desprotecció flagrant.

A aquest escenari s'hi suma l'incessant augment del cost de la vida, uns salaris baixos que no s'equiparen a l'IPC, i un encariment exponencial de l'habitatge, sobretot dels lloguers, que està abocant a més i més famílies a la precarietat. Les dones som el col·lectiu que més patim els seus efectes. Les dones de llars monoparentals, les dones grans i els infants són el col·lectiu amb més risc.

Tanmateix, la feminització de la pobresa no és un fenomen inevitable, sinó el resultat d'unes decisions polítiques, unes estructures econòmiques i unes normes socials que poden —i han de— ser transformades. Reclamem mesures per a erradicar-la, entre aquestes: la **reducció de la jornada laboral sense reducció salarial**, perquè el temps és un recurs distribuït de manera profundament desigual. Un **Sistema Públic de Cures Comunitari** on les **cures** estiguin **retribuïdes**. Un **SMI català**. **Plans d'igualtat efectius**, amb mecanismes de control i sancions efectives per a les empreses que incompleixin, i auditories salarials que no siguin paper mullat.

En un context en què l'extrema dreta i la dreta han amplificat vells discursos antifeministes que neguen les desigualtats i les violències vers les dones, ara que promouen els rols tradicionals de gènere amb l'objectiu de mantenir el seu statu quo, cal organitzar-nos per combatre-la també en els centres de treball. Només atacant d'arrel les polítiques neoliberals i bastint un sindicalisme feminista, nacional i de classe, podem construir una República Catalana, feminista, de drets i social.

NI POBRES, NI SUBMISES, SINDICALISME FEMINISTA!